

2 лютого 1907 року.

Високоповажаний Добродію!

„Ще не вмерла Україна, і слава, і воля“, мимохіт підумало ся мені, коли я в-перше перекрикнула сторінки збірника Олександра Івановича Кандиди (О. Олесь) „З урочисто радість однімась...“... Чого я зачала і Вам. Боже, як гарно! Ужого свідомістю всеняного віє зі сторінок того збірника, ужого силою душою, ужого гарівністю невимолюю!!... Про нього заговорили вже прогресивні органи московської пресси..... Чого підмовляли переїзди на шмат російської праці..... Він - харьковець (сумськом повіту), молодий ве-

теринар, що якоб 5 днів не їв
і за 20 коп. у театрі «Старисям»
був, талант такий, такий по-
ет!... Як добре, що якийсь
товариш - медик знайшов його
ще живим, зібрав який гроші
і відіслав його в Крим, де здо-
ров'я цього юнака поліпшалося.

Книги - він у Петербурзі, завдя-
ки землякам і виданному збір-
никові - в добром думцевському
настрою; з першою (нашою) його-
ю буде в Харкові... Читали
Ви його? Насолоджувався?...

Що до «Вістника», то я
зачитав Вам ще де-кілька речей
в прозі: кінець гимназичної
сторії, нарис «В далеких краях», а
також цілком окрему - не мою
річ, а Мамину (Л.Д. Муревської)

лише
у кі
профес
" Ми
надсв
спрощ

"
Д
Здріт
Верид
і віс

У мен
давн
дати
сонце
грош

лише в моєму перекладі (про
тільки Свєро).

В мене до Вас прохання:
передати таким ось робом
"Милому" мого. Замість "О мені
надзвичайний" в передостанній
спічці, — поставте так:

"Тільки встав Ракон з-за тем-
ної ночі,

І вперш поцілююк злеві до Милому
Здрігнулася милова, побар. Ракон,
Вериданася їм, потупила очі,
И від часуя новою унаем з милому
Перлини сивою....."

У мене де-яким москальми-ви-
давцями забрано вірши щоб їх ви-
дати під назвиськом "Шуга за
сонцем" (звірничком), бес моєї
прошевої унаем, цілком по їх іки-

цїятиві ч' за їх кошт. Щодї
 залиш вам. І троти „перечис-
 стила рєдра“ своїм поезиєм, да-
 гаю з них повикидала на сміт-
 ник, але і так усе ур бачу, що
 збірник сей перший мені все у
 не зможе дати самозавдоволен-
 ня... Ну та се, аби себе проб-
 чим да вислухати неприхильну
 критику і уявти до уваги це все
 докладним, собі, робити. І, правда,
 людина з воєною амбіцією, але
 хоту її (сама в себе) „взяти за
 рога“, та напевні примусити
 себе пильніше працювати, до
 мєдара (між нами кажу) і —
 страшенно, а тому хоту дати
 собі різкого „шосю“, може тоді з
 мене зскоже неохайність, що до „твор-
 чости“....

З поважанєм щира до Вас
 Хрисїянчук

„ Усе
 вам
 кам
 ринки
 вига
 дов ра
 ла і
 свїзці
 пок т
 дучого,
 ного!!
 прогн
 пресси
 переї
 прац
 (сумс